

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobců: **a) J. Z., b) J. V.**, oba zast. JUDr. Petrem Procházkou, advokátem se sídlem v Brně, nám. Svobody 12, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem v Jihlavě, Žižkova 57, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 4. 2. 2013, č. j. KUJI 7265/2013, ODSH 1556/2012-Sk/ODV **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 18 729 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejich právního zástupce JUDr. Petra Procházky, advokáta se sídlem v Brně, nám. Svobody 12.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobci se návrhem na zahájení řízení ze dne 4. 4. 2013 domáhali přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2013, č. j. KUJI 7265/2013/ODSH 1556/2012-Sk/ODV, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců proti předchozímu prvostupňovému správnímu rozhodnutí Obecního úřadu Dyjice ze dne 24. 10. 2012, kterým bylo zastaveno řízení o omezení přístupu na účelovou komunikaci a o povolení uzavírky účelové komunikace; prvostupňové rozhodnutí bylo zároveň potvrzeno.

II. Obsah žaloby

Žalobci namítali, že žalovaný chybně hodnotil důkazy, nesprávně zjistil skutečný stav věci, nesprávně posoudil právní otázky chybným výkladem zákona. Žalobci žádali omezení přístupu na účelovou komunikaci z důvodu, že stavba hráze, na které se tato komunikace nachází a jejíž je součástí, nebyla nikdy stavebně technicky určena pro provoz, k jakému na ní v současné době dochází, stavba hráze je dlouhodobě poškozována dopravou, což omezuje bezpečnost provozu na účelové komunikaci. Pro možnou nápravu stavu jednali žalobci s vlastníkem pozemku, na němž se stavba hráze i účelové komunikace nachází. Ten však na spolupráci neměl zájem, neměl zájem ani plnit své případné povinnosti, vyplývající z ust. § 54 odst. 8 zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), které ukládá vlastníkově účelové komunikace v případě nebezpečí z prodlení, živelní pohromy, dopravy nehody, zřícení nebo poškození objektu příslušnou část pozemní komunikace neprodleně uzavřít a označit alespoň provizorním způsobem. Za stavu nejisté právní situace ohledně vlastnictví účelové pozemní komunikace žalobci podali žádost o omezení přístupu na ní a následně žádost o povolení uzavírky podle ust. § 24 zákona o pozemních komunikacích, aby mohlo být všemi dostupnými prostředky zabráněno ohrožení účastníků provozu a současně aby bylo zabráněno nezvratnému poškození stavby hráze, která je konstruována pouze na určitou míru zatížení, jenž je však v současné době značně překračována.

Žalobci zastávají právní názor podpořený i znaleckým posudkem, vypracovaným soudním znalcem prof. Ing. J. Ř., CSc. V tomto posudku se znalec vyjadřoval k otázce, zda je hráz rybníka Vývozní samostatnou stavbou, na což odpověděl kladně s tím, že z funkčního hlediska jsou její nedílnou součástí i spodní výpusť, bezpečnostní přeliv se skluzem a účelová komunikace. Podle ust. § 120 občanského zákoníku je součástí věci vše, co k ní podle její povahy náleží a nemůže být odděleno, aniž by se tím věc znehodnotila. Výkladem zákona měl žalovaný dospět k závěru, že vlastníkem účelové komunikace jsou žalobci, neboť jsou vlastníky hráze, jejíž je účelová komunikace nedílnou součástí. Nelze se bez dalšího ztotožnit s názorem, že pokud není prokázáno přímo vlastnictví účelové komunikace, je nutné ji považovat za součást pozemku. Přestože zákon výslovně připouští samostatné vlastnictví pozemní komunikace, odlišné od vlastnictví pozemku v případě dálnic, silnic a místních komunikací, je třeba posuzovat každý případ jednotlivě a tím i tuto situaci, která je obdobná povahou komunikaci místní, je jí z hlediska materiálového složení a povrchové úpravy blízka a je bezprostředně spojena s jinou stavbou. Tím, že místní komunikace není postavena přímo

na pozemku, který se pod ní nachází, ale je vybudován na jiné stavbě, hrázi, musí být součástí právě hráze, bez níž by nemohla existovat. Nesprávným právním posouzením vlastnického práva k účelové komunikaci došlo k nesprávnému rozhodnutí jak prvostupňového, tak druhostupňového správního orgánu.

I pokud by byl tento názor žalobců nesprávný a byl by dán důvod pro zastavení řízení, pak by jediným možným a správným řešením bylo postupovat podle § 24 zákona o pozemních komunikacích a komunikaci uzavřít. Hráz rybníka je komplexní stavbou, jejíž reakci na dlouhodobé nepřiměřené zatížení není možné zcela přesně určit a znaleckými posudky bylo prokázáno, že její konstrukce je již ohrožena a hrozí její protržení, příp. sesuv části účelové komunikace, což by mohlo ohrozit zdraví a majetek osob jí užívajících. Je proto povinností příslušného správního orgánu komunikaci uzavřít a zabránit vzniku případných škod z prodlení.

Povinnost správního orgánu dbát, aby uzavírka byla vždy omezena na nejkratší možnou dobu, objížďka byla řádně technicky zabezpečena a byla z hlediska provozu vyhovující a aby byl umožněn přístup k sousedním nemovitostem, nemůže být vykládána jako podmínka pro žadatele zajistit harmonogram stavebních prací, ať už jeho samotného, nebo třetí osoby, která by případně byla vlastníkem účelové komunikace. Pokud by takto byla stanovena podmínka, kterou by žadatel nebyl schopen splnit, pak by nebyla jiná možnost uzavření účelové komunikace za účelem ochrany zdraví a majetku třetích osob, což je nepřípustné. Zákon stanoví povinnost dodržet výše uvedené pouze správnímu orgánu, který toto musí zajistit v rámci svých možností, např. ukládáním pokut za nedodržení povinnosti, či zajišťováním součinnosti dalších osob. Nikde v zákoně není stanovena podmínka, pro kterou by nebylo možné komunikaci uzavřít bez zřetelného časového omezení.

III.

Obsah žalobou napadeného rozhodnutí

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že žalobci podali dne 7. 11. 2011 Městskému úřadu Telč, odboru dopravy žádost o omezení přístupu ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích na účelové komunikaci, vedoucí přes hráz vývozního rybníka. Městský úřad Telč postoupil věc příslušnému správnímu orgánu – Městskému úřadu Dyjice. Dne 21. 6. 2012 podali žalobci posledně citovanému úřadu žádost o zahájení řízení ve věci uzavírky komunikace podle § 24 zákona o pozemních komunikacích. Obecní úřad Dyjice tuto žádost podle obsahu posoudil jako žádost o povolení uzavírky účelové komunikace podle § 24 posledně citovaného zákona. Dne 24. 10. 2012 vydal Obecní úřad Dyjice usnesení, kterým zastavil řízení o omezení přístupu na účelové komunikaci a dále řízení o povolení její uzavírky. Žádost o omezení přístupu na účelové komunikaci může totiž podat pouze její vlastník a povolení uzavírky podle § 24 zákona o pozemních komunikacích musí být na dobu určitou a co nejkratší, což není tento případ. Proti tomuto usnesení podali žalobci odvolání a k němu žalovaný zaujal následující stanovisko. Příslušný silniční správní úřad může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem PČR upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Řízení o omezení přístupu se vede podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, přičemž toto řízení lze vést pouze na návrh

vlastníka účelové komunikace, pokud je to nutné k ochraně jeho oprávněných zájmů. Vzhledem k tomu, že žalobci nedoložili vlastnictví účelové komunikace jako samostatné stavby a zároveň pozemek p.č. 218/3 v k.ú. Rozsíčky u Telče je ve vlastnictví Lesů ČR, s.p., nemohl prvostupňový správní orgán žádosti vyhovět, neboť byla právně nepřipustná. Podle ust. § 24 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích může být provoz na veřejně přístupných účelových komunikacích částečně nebo úplně uzavřen, popř. může být nařízena objížďka. O uzavírce a objížďce rozhoduje příslušný silniční správní úřad na základě žádosti osoby, v jejímž zájmu má dojít k uzavírce; příslušný silniční správní úřad žádost projedná s vlastníkem pozemní komunikace, která má být uzavřena a s vlastníkem pozemní komunikace, po níž má být vedena objížďka, s obcí, na jejímž zastaveném území má být povolena uzavírka nebo nařízena objížďka. Při rozhodování příslušný silniční správní úřad dbá, aby uzavírka byla vždy omezena na nejkratší možnou dobu, objížďka byla řádně technicky zabezpečena a byla z hlediska provozu vyhovující a aby byl umožněn přístup k sousedním nemovitostem. V případě žádosti o povolení uzavírky podle § 24 citovaného zákona sice není určen žadatel, ale z odst. 2 je zřejmé, že žádost musí být mj. projednána s vlastníkem pozemní komunikace, která má být uzavřena. Opět zde vystupuje problematika nevyjasněného, resp. nedoloženého vlastnictví stavby účelové komunikace. Dalším hlediskem je požadavek zákona o pozemních komunikacích, aby uzavírka byla vždy omezena na nejkratší možnou dobu. S ohledem na charakter požadovaného omezení je zřejmé, že žalobci nemají ani základní časový rámeček, na jehož základě by odhadli dobu trvání uzavírky, resp. termín jejího ukončení. V rámci žádosti nebylo ani doloženo, jaké stavební práce mají proběhnout apod. S ohledem na skutečnost, že nebylo doloženo vlastnictví účelové komunikace, je zřejmé, že případné stavební práce musí být projednány a odsouhlaseny s Lesy ČR, s.p. jako předpokládaným vlastníkem účelové komunikace (podle výpisu z katastru nemovitostí).

Další skutečností je, že podle § 77 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) místní a přechodnou úpravu na pozemních komunikacích a zařízení pro provozní informace stanoví na veřejně přístupné účelové komunikaci vlastník se souhlasem příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností a po předchozím písemném stanovisku příslušného orgánu policie. Žádost o umístění dopravního značení lze tedy podat u vlastníka veřejně přístupné účelové komunikace. Součástí případného rozhodnutí o povolení uzavírky musí být i stanovení přechodné úpravy provozu, které řádně zabezpečí organizaci dopravy v místě uzavírky a dále s přihlédnutím k místní situaci zajistí vyznačení objízdných tras. Obecní úřad Dyjice tedy postupoval i v tomto případě správně, když řízení zastavil, neboť ze znalosti věci zcela správně posoudil, že do vyřešení sporu odvolatelů a Lesů ČR, s.p. nelze určit termín uzavírky účelové komunikace.

Žalovaný nezpochybňuje tvrzení žalobců o havarijním stavu hráze, které je navíc podloženo znaleckým posudkem. Je však nutné dospět ke vzájemné dohodě vlastníka účelové komunikace s vlastníkem vodní plochy, neboť podle názoru žalovaného není zájem těchto osob protichůdný. Až poté je možné žádat o omezení přístupu (zde musí žádost podat vlastník účelové komunikace), příp. o časovou omezenou uzavírku účelové komunikace. Z posudku vyplývá, že stav hráze není zcela bezpečný. Dále je zřejmé, že za stav hráze a případné škody způsobené jejím špatným stavem odpovídá vlastník. Žalovaný navrhl uskutečnění společného

jednání vodoprávního úřadu, speciálního stavebního úřadu a silničního správního úřadu s žalobci a Lesy ČR, s.p. pro nalezení možného řešení. Žalobci dále mohou získat podklady z okresního archívu jako např. doklady o provedených úpravách komunikace a propustku, které proběhly pravděpodobně v 70. letech minulého století (což vyplývá ze znaleckého posudku), z nichž by bylo zřejmé, kdo tyto úpravy prováděl. Prvostupňový správní orgán správně posoudil situaci a řízení usnesením zastavil. Žalobci po vyřešení sporu o vlastnictví účelové komunikace a po zpracování technického řešení opravy hráze mohou požádat o časově omezenou uzavírku účelové komunikace. Vynucení povolení uzavírky však nemůže být nástrojem pro získání lepší pozice v rámci sporu dvou subjektů.

IV.

Vyjádření žalovaného k žalobě

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že Obecní úřad Dyjice plně respektoval zásady správního řízení, postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, dbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, odpovídal okolnostem daného případu, zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, respektoval zásadu materiální pravdy, zajistil rovnost účastníků v řízení a došlo k vypořádání se se všemi námitkami, které účastníci řízení uplatnili. Odvolací orgán řádně postupoval ve smyslu ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Nemůže proto být pochybováno o zákonnosti rozhodnutí. Řízení o omezení přístupu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci se vede podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, přičemž toto řízení je návrhové na základě návrhu vlastníka účelové komunikace. Jelikož žalobci nedoložili vlastnictví účelové komunikace jako samostatné stavby a zároveň pozemek p.č. 218/3 v k.ú. Rozsíčky u Telče je ve vlastnictví Lesů ČR, s.p., nemohl Obecní úřad Dyjice žádosti žalobců vyhovět, neboť byla právně nepřipustná.

Žalovaný nezpochybňuje tvrzení žalobců o havarijním stavu hráze, je však nutné dospět ke vzájemné dohodě vlastníka účelové komunikace s vlastníkem vodní plochy a až poté je možné žádat o omezení přístupu, příp. o časově omezenou uzavírku účelové komunikace. Stav hráze není zcela bezpečný, za stav hráze a případné škody odpovídá její vlastník. Podle § 24 odst. 8 zákona o pozemních komunikacích platí, že v případě nebezpečí s prodlením musí příslušnou část pozemní komunikace neprodleně uzavřít a označit alespoň provizorním způsobem její vlastník. V rámci správního řízení nebylo možné doložit vlastnictví účelové komunikace, pouze je zřejmé, že žalobci jsou vlastníky Vývozního rybníka a pozemek p.č. 218/3 v k.ú. Rozsíčky u Telče je ve vlastnictví Lesů ČR, s.p. a není tedy vyjasněno vlastnictví hráze. Jedná se o stavbu komunikace na stavbě hráze rybníka, kde vlastníkem pozemků jsou Lesy ČR, s.p. Žalovaný doporučil uskutečnění společného jednání vodoprávního úřadu, speciálně stavebního úřadu, silničního správního úřadu s žalobci a Lesy ČR, s.p. pro nalezení společného řešení. Žalobci dále mohou získat podklady z okresního archívu, jako např. doklady o provedených opravách komunikace a propustku, které proběhly pravděpodobně v 70. letech minulého století, z nichž by bylo zřejmé, kdo tyto úpravy prováděl. Všechna tvrzení uvedená v žalobě jsou nedůvodná, žalobci nebyli zkráceni postupem žalovaného, ani správního orgánu prvního stupně na svých právech.

V.

Právní hodnocení soudu

Krajský soud v Brně na základě podané žaloby přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů napadená správní rozhodnutí, vč. řízení předcházející jejich vydání, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Úvodem soud rekapituluje obsah správního spisu, z něhož mj. vyplývá, že žalobci podali první žádost týkající se předmětné věci dne 4. 11. 2011 Městskému úřadu Telč. Šlo o zahájení řízení o omezení průjezdu po hrázi předmětného rybníka pro těžkou dopravu. Žalobci argumentovali, že dne 12. 10. 2011 byla provedena prohlídka v rámci technickobezpečnostního dohledu na vodním díle Vývozní, jejímž výsledkem bylo zjištění nedostatků, které jsou zapsány společně s návrhy na opatření k jejich nápravě v zápisu o této prohlídce. Uvedený zápis žalobci přiložili, aby jej správní úřad provedl k důkazu a žádali, aby prvostupňový správní orgán zahájil řízení ve věci omezení průjezdnosti pro dopravu, průjezdy těžkých vozidel na komunikaci na koruně hráze vodního díla Vývozní. Žalobci dále uvedli, že pokud úřad shledá, že je třeba žádost jakkoliv doplnit, požádali správní orgán o bezodkladné kontaktování kteréhokoli z účastníků řízení či jejich právního zástupce. Žalobci poukazovali na citovaný zápis o prohlídce, v němž mj. je uvedeno, že komunikace na koruně hráze je omezeně průjezdná pro dopravu, průjezdy těžkých vozidel poškozují jednak těleso hráze – vymleté koleje, svislé deformace hráze, zvláště v oblasti spodní výpusti je pravděpodobné poškození potrubí. Průsak podél zdi špatně založeného a neobetovaného přemostění přelivu a podemletá pata hráze snižují stabilitu hráze v této oblasti a mohlo by dojít k usmýknutí svahu.

Jelikož uvedené podání zůstalo bez odezvy, obrátili se žalobci na Krajský úřad kraje Vysočina, odbor dopravy a silničního hospodářství s žádostí o ochranu proti nečinnosti. Dne 19. 6. 2012 tento úřad sdělil žalobcům, že věcně a místně příslušným správním orgánem je Obecní úřad Dyjice, přičemž Městský úřad Telč je povinen usnesením postoupit tuto věc Obecnímu úřadu Dyjice.

Žalobci dále dne 21. 6. 2012 podali k Obecnímu úřadu Dyjice žádost o zahájení řízení ve věci uzavírky komunikace podle § 24 zákona o pozemních komunikacích se stejným odůvodněním, jako byla předchozí žádost ze dne 4. 11. 2011. Usnesením ze dne 20. 8. 2012 Městský úřad Telč žádost žalobců ze 4. 11. 2011 postoupil Obecnímu úřadu Dyjice. Dne 29. 8. 2012 Obecní úřad Dyjice vyzval zástupce žalobců k doplnění podkladů – doložení vlastnictví k parcele č. 218/3, neboť řízení lze vést pouze na návrh vlastníka účelové komunikace, pokud je to nutné k ochraně jeho oprávněných zájmů.

Dne 19. 9. 2012 zástupce žalobců zaslal prvostupňovému správnímu orgánu průvodní dopis v reakci na žádost o doplnění podkladů, jehož přílohou byla kopie geometrického plánu č. 37-20001/2012 ze dne 5. 1. 2012, kopie Zápisu o prohlídce v rámci technickobezpečnostního dohledu podle § 11 vyhlášky č. 471/2011 Sb., kopie kupní smlouvy o prodeji nemovitostí ze dne 23. 11. 2007 a dodatek č. 1 ke kupní smlouvě o prodeji nemovitostí ze dne 23. 11. 2007, kopie kupní smlouvy o prodeji nemovitostí ze dne

3. 4. 2006, kopie kupní smlouvy ze dne 22. 5. 2002, kopie dopisu ze dne 25. 1. 2010 Městského úřadu Telč, geometrický plán č. 31-20131/2008 ze dne 26. 11. 2009, kopie dopisu ze dne 10. 7. 2007 Českého úřadu zeměměřického a katastrálního, kopie dopisu ze dne 4. 2. 2009 Městského úřadu Telč, kopie rozhodnutí OÚ v Jihlavě, č. j. ŽP/vod.107/91-ČE-235 ze dne 29. 1. 1991, kopie geometrického plánu č. 27-20131/2008 ze dne 22. 4. 2008, kopie notářského zápisu NZ 148/200, N 167/2010 ze dne 19. 2. 2010 a kopie notářského zápisu NZ 127/93, N 120/93 ze dne 19. 11. 1993.

Poté následovalo podle obsahu správního spisu shora zmiňované usnesení o zastavení řízení, vydané Obecním úřadem Dyjice dne 24. 10. 2012 postupem podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu s odůvodněním, že žádosti žalobců nelze vyhovět, neboť v žádosti ze dne 21. 6. 2012 požadují zahájení řízení ve věci uzavěrky komunikace podle § 24 zákona o silničním provozu, kde je řešeno otáčení a couvání vozidel. Žalobci zřejmě mají na mysli zákon o pozemních komunikacích, kde v § 24 je omezení obecného užívání uzavírkami a objízďkami. Podle odst. 4 tohoto ustanovení platí, že příslušný silniční správní úřad dbá, aby uzavírka byla vždy omezena na nejkratší možnou dobu a aby byla řádně technicky zabezpečena. Uzavírka na nejkratší možnou dobu neřeší dlouhodobé omezení na uvedené hrázi. V úvahu dále přichází ust. § 7 posledně citovaného zákona, kdy příslušný silniční správní úřad může omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci pouze se souhlasem vlastníka účelové komunikace, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Z žádosti nevyplyvá, že by omezení průjezdnosti na hrázi mělo být krátkodobé, není zde uvedena doba, po kterou by měl být průjezd omezen, a proto správní úřad vycházel z § 7 zákona o pozemních komunikacích. Z doložených materiálů ze dne 19. 9. 2012 nelze jednoznačně zjistit, zda jsou žalobci vlastníky p.č. 218/3 v k.ú. Rozsíčky u Telče. „Kontrolou vlastníka parcely 218/3 – prostřednictvím Katastrálního úřadu – Lesy ČR, tento vlastník nebyl iniciátorem omezení provozu na účelové komunikaci“. Ze zápisu o prohlídce v rámci technickobezpečnostního dohledu nevyplyvá, že by uzavření komunikace na koruně hráze někdo vysloveně požadoval, resp. doprava na hrázi je jen jedním z mnoha navržených opatření.

Proti tomuto prvostupňovému správnímu rozhodnutí podali žalobci odvolání, v němž uvedli, že dobu omezení průjezdnosti lze jen stěží stanovit, neboť nelze stanovit ani, jak dlouhou dobu by vyžadovala náprava závadného stavu komunikace. Z čl. V. Zápisu o prohlídce nazvané „Návrh na opatření k nápravě zjištěných nedostatků“ vyplývá, že zde uvedené body nejsou dány alternativně, jak snad měl správní orgán pochopit, nýbrž tento výčet je pouze taxativní, možná demonstrativní. Uvedené návrhy k nápravě zjištěných nedostatků jsou ve svém výčtu uvedeny jako minimální opatření. Musí být proto splněny všechny body v Návrhu uvedené a nejenom některé z nich. Bylo také jednoznačně stanoveno, že průjezdy těžkých vozidel poškozují těleso hráze, způsobují jí svislé deformace a s velkou pravděpodobností poškozují potrubí. Z tohoto důvodu vzniklý průsak podél zdi přelivu a podemletá pata hráze snižuje její stabilitu a mohlo by dojít k usmýknutí svahu. To je jednoznačné konstatování závadného stavu, který se bude v případě pokračování průjezdu těžkých vozidel dále zhoršovat. Proto je třeba, aby další vývoj a prohloubení závadného stavu byl zastaven a co nejdříve aby byla sjednána náprava, tak aby nečinností správního orgánu a oportunistickým přístupem nevzniklo obecné ohrožení. Žalobci dále ocitovali část z posudku týkajícího se posouzení vodního díla zpracovaného Ing. Stanislavem Žateckým,

autorizovaným inženýrem, v níž znalec uvádí, že koruna hráze je poškozena průjezdy vozidel, cesta svými parametry nesplňuje podmínky pro bezpečný provoz. Průjezdy těžké techniky způsobují dodatečné sedání hráze, zvláště v prostoru spodní výpusti. Ponořený dřevěný požarák a dřevěné potrubí je s ohledem na stáří a vlivem deformací hráze zatěžované průjezdem těžké techniky s vysokou pravděpodobností poškozeno. Návodní svah má opevnění v oblasti nad provozní hladinou poškozené a v místech nádrží je svah prakticky svislý, okraj cesty je nestabilní, hrozí sesuv při přejezdu techniky. Podemílání paty hráze má přímý vliv na snížení stability stavu hráze a ohrožuje bezpečnost díla. Žalobci k tomu doplnili, že je zřejmé, že jejich žádost byla motivována zcela rozumnou úvahou a snahou zamezit dalšímu a rozsáhlejšímu poškození hráze a zajištění obecné bezpečnosti tím, že se omezí největší poškozovatel stavby vodního díla, což je těžká technika a její průjezdy po bezpečnostně nevyhovující komunikaci. Je nutno nejprve zamezit dalšímu poškození stavby hráze, těleso hráze stabilizovat a teprve poté mohou začít jednání s dosavadním uživatelem a poškozovatelem této komunikace o podílu a možnostech opravy stavby a nápravy závadného stavu. Znalec navíc vyslovil názor, že zcela reálně hrozí nebezpečí kontaminace vody ropnými látkami v případě havárie hráze při průjezdu techniky, kdy spádově se v blízkosti nachází rezervní nádrž pro pitnou vodu „Nová říše“.

Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobců zamítl a usnesení prvostupňového správního orgánu potvrdil.

Rozhodnutí prvostupňového správního orgánu (které tvoří s žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného jeden celek) vychází z aplikace ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.

Podle tohoto ustanovení platí, že řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.

Z ust. § 45 odst. 3 správního řádu vyplývá, že žádost nesmí být zjevně právně nepřipustná, pokud je, pak ji správní orgán neprojednává a řízení zastaví (§ 66 správního řádu).

Otázkou možnosti aplikace ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu se zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007 – 55 (Sb. NSS 1633/2008) vyslovil, že „zjevná právní nepřipustnost“ představuje neurčitý právní pojem, který je nutno vykládat restriktivním způsobem. Podle § 45 odst. 3 správního řádu totiž takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví. Z důvodu ochrany práv účastníků řízení je možno k tomuto způsobu rozhodnutí přikročit jen tehdy, jestliže je skutečně již na první pohled zřejmé, že žádosti nelze vyhovět. To znamená, že tato nepřipustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledku dalšího dokazování či zjišťování. Komentář ke správnímu řádu (J Vedral: Správní řád - komentář, Polygon, 2006, str. 315 a násl.) jako příklady zjevné právní nepřipustnosti uvádí např. situaci, kdy o přiznání oprávnění vázaného na dosažení určitého věku žádá osoba, která této hranice nedosáhla, příp. žádost o přiznání určitého oprávnění, které může získat toliko právnická osoba, podá osoba fyzická. „Smyslem tohoto ustanovení je to, aby se takovou žádostí, u které je zcela zjevné, že jí nemůže být vyhověno, neboť to právní úprava neumožňuje, správní orgán nemusel po věcné stránce zabývat, neboť by to bylo zjevně bezpředmětné a výsledek řízení by byl naprosto stejný...

Žádost může být kvalifikována zjevně nepřipustná, pokud při jejím posuzování nebude správní orgán muset uplatňovat správní uvážení, resp. vykládat neurčité právní pojmy. V takovém případě by podle ustanovení § 45 odst. 3 postupovat nešlo a správní orgán by musel žádost posuzovat meritorně a teprve na základě proběhlého správního řízení ji případně zamítnout rozhodnutím podle § 67 odst. 1.“ S tímto názorem Nejvyššího správního soudu se krajský soud zcela ztotožňuje.

Jak vyplývá z rekapitulace obsahu správního spisu v dané věci, nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení postupem ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, jak byly správními orgány dovozeny. Předně prvostupňový správní orgán výzvou ze dne 29. 8. 2012 vyzval zástupce žalobce k doplnění podkladů žádosti, a to sice k doložení vlastnického práva k parcele č. 218/3. K této výzvě zástupce žalobců doložil větší množství shora uvedených listin, přičemž po jejich doložení přistoupil prvostupňový správní orgán k aplikaci ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu a řízení o obou žádostech žalobců zastavil pro zjevnou nepřipustnost. Z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí vyplývá, že se správní orgán informoval u katastrálního úřadu ohledně vlastníka parcel č. 218/3 v k.ú. Rozsíšky u Telče, přičemž měl zjistit, že by jejím vlastníkem měl být státní podnik Lesy České republiky. Žalovaný pak v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že je zřejmé, že odvolatelé – žalobci jsou vlastníky rybníka Vývozní a pozemek p.č. 218/3 v k.ú. Rozsíšky u Telče je ve vlastnictví Lesů ČR, s.p. (z čeho žalovaný tyto skutečnosti dovozuje, není uvedeno). Dále žalovaný, bez toho, aniž by uvedl, z čeho tak dovozuje, dospěl k závěru, že otázka vlastnictví stavby účelové komunikace je nevyjasněná, příp. nedoložená, resp. že státní podnik Lesy České republiky má být předpokládaným vlastníkem účelové komunikace (z čeho tento předpoklad vychází, rovněž není zřejmé).

Z uvedeného zcela jednoznačně vyplývá, že správní orgány prováděly v dané věci zjišťování podle nich rozhodných skutečností, přičemž zjistily některé shora uvedené skutečnosti (pro které chybí navíc ve spise opora) a zřejmě hodnotily žalobci na výzvu předložené listiny, přičemž hodnocení těchto listin není v odůvodnění správních rozhodnutí uvedeno, resp. je uveden pouze závěr skryté úvahy ve formě konstatování vlastnictví pozemku a nevyjasněného vlastnictví účelové komunikace.

Při takto zvoleném postupu nebyly dodrženy podmínky vyplývající z ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť se zcela jistě nejedná o situaci, kdy by z předmětných žádostí bylo již na první pohled zřejmé, že jim nelze vyhovět; správní orgány dále prováděly ve věci dokazování či zjišťování, aniž by tyto výsledky byly zachyceny ve správním spise, resp. aniž by byla provedena příslušná úvaha ohledně hodnocení podkladů či důkazů.

Zcela nad rámec a pouze na okraj soud poznamenává, že nahlédnutím na internetovou stránku www.nahlizenidokn.cuzk.cz bylo ohledně pozemku p.č. 218/3 v k.ú. Rozsíšky u Telče zjištěno vlastnické právo svědčící pro Českou republiku.

Z uvedeného důvodu z pohledu přezkumu zákonnosti nemohou předmětná správní rozhodnutí obstát. Otázku vlastnictví veřejně přístupné účelové komunikace vedoucí po koruně hráze bude povinen zjišťovat správní úřad, pokud uzná za potřebné se předmětnou otázkou zabývat. V tomto směru je předčasné, aby soud vyslovoval závazný názor za situace,

kdy, jak shora uvedeno, nedošlo vůbec k věcnému projednání žádosti žalobců z důvodu aplikace ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.

Na základě shora uvedeného byla podaná žaloba soudem shledána jako důvodná, soud proto postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení, přičemž ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. platí, že právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán. Žalovaný napraví nebo zajistí napravení shora vytčených vad, neboť aplikace ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu v případě obou žádostí nepřichází z důvodů vyjádřených správními orgány v úvahu.

VI. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci dosáhli v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto mají právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému v celkové výši 18 729 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2x 3 000 Kč a z odměny advokáta žalobců a náhrady hotových výdajů, a to za dva úkony právní služby při zastupování dvou žalobců (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) ve výši 2x 4 960 Kč, 2 režijní paušály 2x 300 Kč (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7 odst. 5, § 12 odst. 4 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Přiznaná náhrada byla zvýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, neboť zástupce žalobců je plátcem této daně.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. 4. 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu